Neděle 29.6.2014 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

„Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a jste obtížení a já vám dám odpočinout.“
(Mt 11,28)

V pátek dopoledne jsem ve městě potkal hodně školáků s vysvědčením v ruce. Neměli všichni stejné známky, ale všichni se radovali, že začínají prázdniny a že dva měsíce budou mít klid od ranního vstávání, školních lavic a školních povinností. Odpočinek a změnu potřebují nejen školáci, ale i dospělí. Vyhlížíme dovolenou a těšíme se, že někde u vody anebo v horách budeme dýchat jiný vzduch a užívat si volna. Bez pravidelného odpočinku nemůžeme dobře „fungovat“ ani ve škole ani v práci. Potřebujeme obnovovat síly, potřebujeme pravidelný spánek, volný víkend nebo aspoň neděli. Ale kromě toho takový letní pobyt v přírodě, na sluníčku, u sladké nebo slané vody a pokud možno bez každodenních starostí - to může být příjemný a zdravý „restart“ pro další „fungování“. Všichni víme, že začíná čas prázdnin a dovolených. Když myslíme na odpočinek, na dovolenou, tak si ji málokdy spojujeme s vírou, s Ježíšem, ale spíše s chalupou, mořem nebo horami. Potřebujeme změnu prostředí, abychom mohli na nějakou dobu odložit své pracovní povinnosti a vystoupit z každodenního „kolotoče“.

1. Bůh s námi mluví o životě

Jenže Ježíš nemluví se svými posluchači ani o pravidelném odpočinku po práci ani o svěcení 7.dne, šabbatu. Mluví o novém, Božím zdroji posily. Bez Boha, bez Ježíše bychom tento zdroj sami neobjevili… Náš Pán s námi mluví o tom, že má pro nás zcela nové, dosud neznámé „odpočinutí“. A to je hlavní téma Jeho pozvání.

Uvedu příklad, který s naším tématem úplně nesouvisí. Americký psychiatr *Robert Coles*, který bojoval za odbourání rasismu na školách, zkoumal v roce 1961 černošské děti v jižních státech USA. Během tohoto výzkumu si všiml, jak 4 šestileté černošské holčičky klidně snášely pravidelné obtěžování ve škole. Snažil se přijít na to, odkud mají tyto malé děti takovou vnitřní odolnost. Až jednoho dne dostal odpověď jedné černošské matky. *„Moje dítě přijde domů. Celý den muselo poslouchat okřikování bílých, ale nedalo na sobě nikdy znát, jak se bojí. Ale já vím, že se bálo. Když se vrátí ze školy domů, přijde ke mně a já je vezmu do náruče. Pak si jde hrát, dá si džus a sušenky a zase ke mně přijde a dotýká se mně. Všechno mně to rozčiluje, ale díky Bohu je u nás ještě moje matka. A tak jdu za ni, ona mě vezme za ruku a já se uklidním. Díky tomu mohu také já vzít své dítě za ruku nebo je obejmout. Tak to říká náš farář: „Pán je vždy s námi, pokud ho k sobě pustíme“. Když mě moje matka bere za ruku a já beru mé dítě za ruku, pak je to Bůh, který nám dává sílu.“*

2. Ježíš nás vede ke zdroji pravého života

Už jsme si zvykli jako křesťané na to, že se Bůh v Bibli dotýká všech důležitých oblastí našeho života. Velmi srozumitelně je to vyjádřeno v přikázáních Desatera. Dnes z evangelia slyšíme, že Ježíš volá k sobě všechny, kteří „se namáhají a jsou obtíženi břemeny“. On nevolá k sobě silné, sebevědomé a úspěšné, ale ujímá se těch, kteří si nevědí rady, jsou u konce se silami, jsou na dně a nevědí, jak dál… To je dost neobvyklé, ale takový je způsob Božího jednání.

Pán Ježíš Kristus přišel do našeho světa, aby se dal lidem poznat jako přítel obyčejných, hříšných, klesajících a unavených. Na cestě solidarity s lidmi prostými a potřebnými bere na

sebe všechnu únavu, bídu, nemoc a hřích, které nás v životě doprovázejí. Nakonec umírá smrtí největšího zločince a vyhlašuje tím konec osudové vlády Zlého nad námi lidmi. Jako Ukřižovaný a Vzkříšený zve všechny k víře a k novému životu. Rozumím tomu tak, že Ježíšovo pozvání k odpočinku je pozváním k důvěře v Boží milost a lásku, pozváním k plnému, autentickému životu. Z Ježíšových úst zní pozvání k „odpočinku" věrohodně a úplně jinak než od ředitele nejúspěšnější cestovní kanceláře! Božímu Synu Ježíši na nás záleží, Jemu jde o naše „blaho", cestovní kanceláři hlavně o naše peníze.

3. Ježíš se nás dotýká a dává sílu

To, o čem mluví Ježíš, patří k tajemství duchovního života, života s Kristem. Není to nic nového, co bychom ve zkušenostech jiných věřících lidí nenašli. Když král David v Žalmu 46 vyznává: *„Bůh je naše útočiště,* ***naše síla****, pomoc v soužení vždy osvědčená"*, píše o tom, co sám s Bohem zažil. Bůh ho v životě, v různých zápasech a složitých situacích posiloval. V Ž 28,7 to slyšíme podobně: *„Hospodin je* ***síla má*** *a štít můj, mé srdce v něj doufá"*. Izajášovo slovo *„Ale ti, kdo očekávají na Hospodina,* ***nabývají nové síly****"* (40,31) ukazuje stejným směrem. - Lidé na takovou pomoc moc nevěří. Vyhledají si raději astrology, kartářky, vyzkoušejí sílu kamenů nebo stromů, ale Ježíšovo pozvání jim připadá příliš obyčejné….

Ježíšovo pozvání je pozváním k obnově sil v Boží blízkosti, ve vztahu k Němu! Vzpomeňte si na příběh s černošskými dětmi. Myslím, že nám to může pomoci pochopit, oč tu jde. Pán Ježíš čeká, že budeme přicházet k Němu, protože víme, že Ho potřebujeme. On čeká, že se Ho budeme dotýkat v modlitbě, že při tom prožijeme, jak nás to vnitřně posiluje, jak tím získáváme větší odolnost vůči pokušení, vůči nenávisti od lidí, vůči nejrůznějším projevům zlého… S takovými zkušenostmi s Boží ochranou a pomocí, budeme čím dál častěji hledat Boží blízkost, až se to stane součástí našeho života. Jsem přesvědčen, že mnoho křesťanů už na to přišlo, jakou je víra pomocí a na jejich životě je to potom také poznat.

Vím, že většina z vás znáte slovo evangelia od dětských let a možná si říkáte, že k tomu už nepotřebujete slyšet další kázání. Já sám přiznávám, že mě známý text nově oslovil a že v něm po delší době slyším nové důrazy. Ježíšovo „odpočinutí" nebo „občerstvení/osvěžení", jak překládá Luther, zahrnuje totiž daleko víc, než v první chvíli tušíme. Ježíšova pomoc je jednak pomocí pro naše *tělo*. Tak to prožili mnozí lidé, které Ježíš uzdravil. Ježíš pomohl lidem také *v duševní oblasti*. Mohl by o tom vyprávět ďábelník z Gerasy nebo posedlý, který vykřikoval v synagoze. Ježíšova pomoc má jindy *rozměr sociální*, když vrací lidi díky odpuštění a narovnání vztahů do života, do společenství. A nakonec Ježíš pomáhá lidem také v jejich vztahu k Bohu. Je to *duchovní pomoc*, když lidé přijímají a prožijí smíření s Bohem a přestanou věřit na osud nebo na to, že náš svět řídí nějaká mimozemská civilizace. Boží pomoc, Ježíšova pomoc je komplexní: dotýká se všech potřeb a oblastí našeho života.

Nám by se asi nejvíc líbilo, kdyby to v našem životě „fungovalo" samo. Jenže podle slov Ježíše Krista je třeba pro „odpočinutí" *přijít*, podle Izajáše je třeba *očekávat na Hospodina.* Potřebujeme se učit přicházet k Pánu a očekávat Jeho pomoc. Povzbuzením k tomu je pro nás příklad samotného Spasitele Pána Ježíše. On jako Boží Syn přicházel často ke svému nebeskému Otci, modlil se k Němu a čerpal od Něho moudrost a sílu ke svému úkolu. Proto Jeho pozvání je možné a je třeba brát vážně. Využijme také čas prázdnin a dovolených k osobní obnově svého vztahu k Ježíši Kristu a ověřme si, jak je dobré přicházet s důvěrou k Pánu a očekávat na Jeho působení. ***Bronislav Kaleta***